

Cartoon

7 Grappige neuroot

Eva Mouton voorziet uw krant wekelijks van autobiografische cartoons – soms pijnlijk eerlijk, maar steeds met humor. En dat al sinds 2011. Nu bundelt ze haar beste werk in het boek *Het leukste van Eva*.

Toen *De Standaard* haar zeven jaar geleden belde met de vraag om een kolom te vullen met tekeningen en tekst worstelde Mouton eerst met het formaat – strips lees je traditioneel van links naar rechts, plots moest haar werk van boven naar onder lopen – maar al snel werd het haar handelsmerk. Ook het mooi uitgegeven boek speelt dat staande formaat uit, als een notitieblok, met geruite blaadjes in verschillende kleuren. Elke kleur staat voor een levensfase: 'In dit boek heb ik 5 jaar van mijn leven geplakt', schrijft ze aan het begin. 'Mijn tekeningen gaan over de dingen die gebeuren. Samenwonen. Je huishouden proberen te temmen. Een kat in huis nemen. En op een dag gaat je oma dood.' In het roze deel is ze 26 jaar, in het oranje 27, in het gele 28, in het groene 29 'en in het blauwe deel ben ik dood (mopje, 30)'.

Het leukste van Eva is één lange stream of consciousness in woord en beeld. Ze neemt zichzelf niet al te serieus, analyseert haar leven te pletter op komische wijze, overdrijft als een volleerde drama queen, en dat alles zorgt ervoor dat ze zo goed als ieders sympathie kan winnen. Want veel van wat ze meemaakt en denkt is grappig omdat het zo herkenbaar is, net zoals bij Ilahs papieren alter ego Cordelia. Vaak gaat het om onbenullige dingen, maar evengoed haalt ze fundamentele zaken aan, zoals de moeite die ze heeft om zwanger te worden, en de vaak goed bedoelde, maar volstrekt empathieloze reacties die daarna haar richting uit kwamen. Het is een hart onder de riem voor veel lotgenoten die dankbaar toezagen hoe een taboe werd doorbroken. En dat steeds in vrolijke vormen en kleuren.

Mouton speelt schamteloos haar neuroses uit, maakt ze aimabel en/of grappig, als een jonge vrouwelijke Woody Allen (maar dan zonder de #MeToo-beschuldigingen). Bovendien zit het boek vol relativerende metacommun-taar bij wat ze schrijft, waardoor het leest als een dagboek van een hypochonder, een twijfelaar, een aandoenlijke medemens.

(Jozefien Van Beek)

Eva Mouton

Het leukste van Eva.
Borgerhoff & Lambrichts, 328 blz.,
29,99 €

★★★★☆

© Eva Mouton

Culinair

8 Zoete troost

Nigel Slaters *Culinair winterdagboek* is zalig leesvoer voor elk winterkind.

Schenk een glas in, liefst iets winters, een eau de vie van kweepeer of een naar toast geurende boekweitthee. Nestel je in het meest kersterige hoekje in huis, kruip onder een dekentje. En neem er dan Nigel Slaters *Culinair winterdagboek* bij. We kennen Slater van zijn keukendagboeken, van zijn memoires over zijn kindertijd en van zijn kookboeken vol robuuste, eenvoudige recepten.

Slater kijkt na een oververhitte zomer altijd uit naar de koude van de winter. Aan het staartje van februari trekt hij zelfs telkens naar een plek waar het nog vriest om de komst van hogere temperaturen uit te stellen. Dit boek begint op 1 november van een niet nader bepaald recent jaar en eindigt op 2 februari met Maria-Lichtmis. Op die dag is hij in Japan en wordt hij voor het eerst die winter wakker met sneeuw.

De combinatie van recepten met autobiografische notities en winterweetjes werkt goed. De toon is ietwat nostalgisch – hij denkt graag terug aan de stijf bevroren wanten uit zijn kindertijd, aan de uren die hij doorbracht in een ondergesneeuwd landschap. 'Vullingen, vleesvulsels, hoe je ze ook wilt noemen, zijn uit de mode geraakt. Dat vind ik schandalig', schrijft hij.

Wat voor recepten serveert hij in de winter? Stoof van ossenstaart, spruitjes-salade, een gedroogde-vijgentaart met marsala. De focus ligt meer op zoet dan in zijn *Keukendagboek*, maar vegetariërs en flexitariërs hebben hier weinig te zoeken: er staan wel erg veel vleesgerechten in. Tijdens de kerstperiode schuimt Slater Duitse kerstmarkten af, het zijn er net te veel. Nee, liever lezen we Slater wanneer hij bezig is in dat oude, krakende huis van hem of in zijn tuin.

Op stilistisch vlak is Slater een van de betere kookboekenauteurs – pickles noemt hij 'een zurige kanttekening' bij de maaltijd. Bovendien geeft hij handige tips om het kerstgebeuren goed te doorstaan: gebruik stevig herbruikbaar inpakpapier, schrijft hij. Want elk jaar produceren de Verenigde Staten vier miljoen ton afval aan kerstpapier. Misschien wel het belangrijkste advies van allemaal betreft kerstkaarten: waag je niet aan poëzie, niet die van jezelf en ook niet die van anderen. Staat genoteerd, Slater.

(Kathy Mathys)

Nigel Slater

Culinair winterdagboek.
Fontaine Uitgevers, 456 blz., 29,99 €.
Oorspronkelijke titel: 'Christmas chronicles'

★★★★☆

